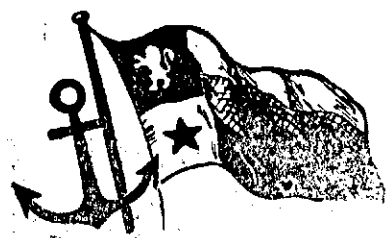

ДИМИТРОВСКА

ВЕСТНИК
НА
ВОЕННО-МОРСКИТЕ
СИЛИ

ВАХТА

Сталин,
22 септ. 951

Година I (VII)
брой 6 (37)

ИЗНАСЯНЕТО
ИЗ
КАЗАРМАТА
ЗАБРАНЕНО!

Социалистическото преобразование на нашата страна не се извършва и не може да се извърши изключително със силите на работническата класа и трудещите се селяни у нас. Социалистическото преобразование на нашата страна става и не може да не става при непосредствената и решаваща помощ на Съветския съюз

Вълко Червенков

Българо-съветската дружба — слънце и въздух за нашето развитие по пътя на социализма

Традиция стана у нас всяка година да се провежда месец на българо-съветската дружба и култура. През този месец на животворната българо-съветска дружба нашият народ ще даде най-дълбок израз на своята гореща любов и безгранична признателност към нашия двоен освободител — героичния съветски народ и любимия Сталин.

През дните на месеца на българо-съветската дружба всеки честен патриот, искрено и всеотдайно обичащ своята Родина, искрено и всеотдайно борещ се за мир и социализъм ще отправи своите чувства и мисли към надеждата и упованията на човечеството — Съветската Родина, родната на Ленин и Сталин. И това е напълно естествено и закономерно. Нима не можехме да бъдем свободен и независим народ, да избегнем трагичната съдба на югославския, гръцкия и турския народи, без безпирния героизъм и историческите победи на Съветската армия в Отецествената война? Нима не можехме да бъдем щастливи, да градим с успех нашата цветуща социалистическа Родина, да гледаме смело и уверено в бъдещето, да чертаем светлите перспективи на един радостен и благоденстващ живот, ако не бе великият Съветски съюз и неговата всеотдайна и безкористна помощ? Не. Без великата животворна българо-съветска дружба, без искрената, меоценима и безкористна помощ на съветските народи и лично на великия Сталин, ние не бихме би-

ли това, което сме днес. Такива крупни победи на нашето социалистическо строителство като ТЕЦ „Марица III“, ТЕЦ „Република“, ТЕЦ „Сталин“, Етеритовият завод, цементовият завод „Вулкан“, тунела „Козница“, много язовири и гордостта на нашата страна АТЗ „Сталин“, са дело, преди всичко, на решаващата и безкористна помощ на съветската страна, на българо-съветската дружба.

На братската съветска страна дължим бързия и всеотдайно възход на нашето селско стопанство. Хиляди мощни съветски трактори и други селско стопански машини и последните 550 прекрасни съветски комбайни, днес порят нашите плодородни полета и осигуряват на трудещите се селяни богата и незапомнена реколта.

Нашият народ черпи обилно от най-прогресивната култура в света — съветската социалистическа култура. Нашата наука и литература, нашата живопис, музика, театър, развивайки най-добрите национални традиции се оплодотворяват от общенето с културата, която сърани най-добрите страни на световното културно наследство и която го обогати с нови ценности.

Нашата народна войска и Военно-морски флот днес се обучават и възпитават по примера на героичната и непобедима Съветска армия и са нейни достоен съюзник и боен другар. И ако днес нашият народ гледа с дълбока вяра в своята войска и флот, ако те са достойни за своето призвание — да

бъдат верен и несъкращаващ страж на свободата и независимостта на Родината — това дължим на Съветската страна на непобедимата съветска армия и великия Сталин.

Ето защо „Не е и не може да бъде истински патриот оня — казва другият Вълко Червенков — който не работи с всички сили за укрепването на българо-съветската дружба, сътрудничеството със Съветския съюз, за когото българо-съветската дружба, любовта, предаността и признателността към Съветския съюз, към ВКП (б), към Сталин, не е органическа съставна част от любовта му, от неговата преданост към Родината“.

Нерушимата ни дружба със Съветския съюз е залог за нашата сила, залог за нашата победоносна борба срещу подпалвачите на нова война. Затуй със светли чувства нашият народ посреща скъпите гости от Съветския съюз, които вече пристигнаха и които ще дойдат през течение на месеца. Защото те носят всемирноисторическия опит на победилия социализъм и сигурната гаранция за бъдещото мирно развитие на нашата страна.

Защото те са пратеници на гениалния знаменосец на мира, на нашия най-голям и най-добър закрилник и баша Йосиф Сталин.

Със светли и топли чувства посрещат съветските гости и военните моряци, и в знак на искренна обич и верна дружба със съветските народи те ще засилят още повече своята подготовка за инспекторския преглед.

ПЪЛНОКРЪВНО ДА ИЗПОЛЗУВАМЕ ПОСЛЕДНИТЕ ДНИ В ПОДГОТОВКА ЗА ИНСПЕКТОРСКИЯ ПРЕГЛЕД СВОЕВРЕМЕННО ДА ОТСТРАНЯВАМЕ НЕДОСТАТЪЦИТЕ

Те се борят за отлично представяне на инспекторския преглед

В поделението на офицера Николов, в подготовка за инспекторския преглед, на 20 т. м. се проведе стрелба. Подготовката за стрелбата беше започната навреме и добре се проведе. Под пряката помощ на ЗКПЧ организацията на ДСНМ лозунг, бойни листове, постови флагове и портрети.

След започване на стрелбата, онези които залегнаха на огневата линия действаха под намирация се пред тях лозунг: „Всеки куршум в целта е удар по врага“, а всички останали, под ръководството и указанията на своя командир тренираха стрелба, припомняха си правилата, т. е. готвеха се за действие под същия лозунг. Общо взето стрелбата вървеше добре. Издадоха се паметки, бойни листове, в които имаше доста имена на отличници.

Особено добре се прояви въздухът — радисти, чийто резултати показват: 50% отлич-

ни оценки, 30% добри, 15% удовлетворителни и 5% слаби. Общо резултатите за взвода са отлични.

Проявиха се др. Цветан Стефанов Дронов, Васил Н. Иванов, Павел Вергов и др. които в резултат на вложените усилия и старания, добиха желаните резултати. Отличилите се в специалната подготовка др. Антон Ив. Каменов, Недялко Василев и Никола Илиев Георгиев също и този път показаха какъв трябва да бъде боецът — член на ДСНМ.

Благодарение на единството на всички и на флотската дружба която поддържат, те се очертават като взвод (колектив), които сериозно се бори за високи показатели в бойната и политическа подготовка и на инспекторския преглед да се представят достойно пред партията и народа.

Военкор М. Ставрев

Почистили своите цехове

Работниците, чиновниците и матросите от поделението на офицера Атанасов проведоха трудов полуден за почистване на цеховете, машините и района на поделението.

На трудовия полуден се отзоваха младежите, партийни и безпартийни работници.

В работата се отличиха др. М. Антонов, Г. Георгиев, П. Райчев, К. Капитанов и другарите Надежда Стамбо-

лева, Г. Димитрова и други. Не останаха назад от младежите и възрастните майстори — др. П. Янакиев, Ив. Гъбраков, Ив. Петров, С. Димитров и др.

Матросите също взеха дейно участие в трудовия полуден. Между тях се разви другарско съревнование. Отличиха се др. Станчев, Минчев, Златев и други.

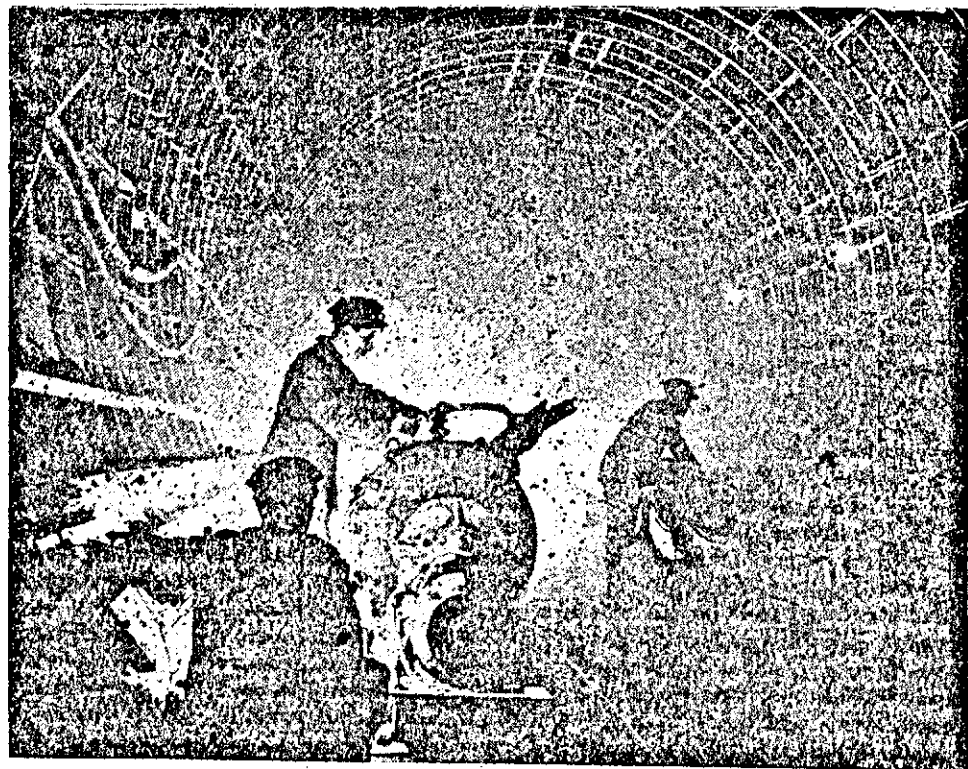
Военкор. Димитров

Поддържат образцова чистота на кораба си

Корабът със заместник командир лейт. Драганов усилено се готви за инспекторския преглед. Екипажът не жали сили и време и резултатите са на лице. Корабът е станал просто неузнаваем. Материалната част блести от чистота. На видно място е поставен образът на Вапцаров обграден с лозунг: „Високата съзнателност — основа на военната дисциплина“, „Бдителността е наше оръжие“. В машинното влизаш спокойно без страх да се изцапаш. Всичко греє и блести. Но още по-важно и съществено е ентузиазмът на матросите. Те работят с димитровско упорство и със стиховете на Вапцаров на уста. Благодарение на техните грижи корабът заживява своята втора младост. Заживява отново дните на победата над „Хамидие“. Тук на неговата палуба може би някога е идвал и Вапцаров, седял е на кнехта и замислен е мечтал за бъдещите светли дни на своя народ. С такива матроси като старшина II степен Пенчо Радев ст. матрос Васил Русев, старшина II ст. Никола Калчев, старшина II ст. Методи Янков, и др. поделението положително ще завоюва едно от първите места на инспекторския преглед.

Военкор С.

Из Съветския съюз

Готовят участък на тунела по който ще протече вода за оросяване на огромни земни площи

Рационализаторското и новаторското движение — голяма сила в борбата за мир и социализъм

„Става и така, че новите пътища в науката и техниката прокарват понякога не общоизвестни в научната хора, а хора съвършено неизвестни в научния свят, хора прости, практики и новатори в работата“

СТАЛИН

Ето вече цели 6 години българският народ води героична борба за възстановяване на разрушеното и ограбено от фашистите стопанство и за слагане здравите основи на социализма в нашата страна. Благодарение на ентузиазма на работниците и селяните и безкористната и неограничена помощ на братския съветски народ и лично на великия Сталин израстват гигантите и гордостта на нашата страна — ТЕЦ „Сталин“, ТЕЦ „Марица“ III, ТЕЦ „Република“, Етернитовият завод, Циментовият завод „Вулкан“, АТЗ „Сталин“ и редица язовири, запориха страната ни стотици прекрасни съветски комбайни. Многократно порастна стопанската и отбранителна мощ на нашата страна и ние бързо се движим към щастие и благоденствието към социализма.

За да изградим, обаче, социализма необходимо ни е спокойствие и мир. Но това никак не се харесва на враговете на прогреса — на американо-английските империалисти и техните балкански слуги — титовци, цалдаровци и ялчновци.

Ето защо борбата за мир, против подготовката на нова война, е от първостепенно значение за нашата страна. Не искаме нашата страна да бъде залаяна с кръв и разрушения. Не искаме нашите мирни завоевания — електроцентрали, заводи и язовири да бъдат унищожени от стихията на една нова война. Затова ние активно се борим и отстояваме мира. Затова ние ежедневно увеличаваме нашата стопанска и отбранителна мощ — за да се превърне нашата страна в непревземаема крепост на мира. Защото колкото сме по-силни — толкова по-голям страх ще имат враговете, толкова по-малко е опасността от нападение срещу нас. Следователно борбата за социализъм е същевременно и борба за запазване на мира, против подготвящата се война.

— Голям дял в борбата за

укрепване на нашата стопанска и отбранителна мощ, на нашата независимост имат нашите рационализатори и новатори. Благодарение на техния творчески труд, ние до голяма степен започнахме сами производството на някои вносни материали (масла, горива, машини, резервни части и др.), подобрихме се и се усъвършенствуваме редица машини, въведохме се нови начини за работа (в транспорта, в каменотъглените мини и др.), направиха се грамадни икономии на страната (само за 1950 год. около 2 милиарда лева).

В авангарда на битката за мир и социализъм стоят рационализаторите и новаторите. Така например д-р. Георги Мечицев намери начин за получаване на акумулаторни плочи, с което спести на държавата за три години 86 милиона лева чужда валута. Д-р. Василева и М. Калбенов направиха емулсия с която намалиха наполовина разхода на машинно масло и спестиха на нашето стопанство над 100 милиона лева чужда валута за 1 година. Д-р. Г. Елманджиян направи нашите ножовки и запази от изнасяне в чужбина много милиони лева. Д-р. Димитър Терзиев намери начин за увеличаване с 30% рандемана на сиричната мая и спести няколко стотици милиона от внос на суровини.

Хиляди са имената на скромните творци, които безшумно творят нашето бъдеще и принасят своя голям дял в запазването на мира и изграждането на социализма в нашата прекрасна страна.

Рационализатори и новатори, борете се активно за мир, като внедрявате в нашето стопанство и отбрана колкото се може повече рационализации и нововведения! Рационализирайте, подобрявайте, усъвършенствувайте нашите машини, оръжия, начини на работа и обучение! Търсете начини за спестяване на материали, горива, масла, енергия!

Кап. III ранг Карагьозов

ДА ПОЛАГАМЕ БАЩИНСКИ ГРИЖИ И ПООЩРЯВАМЕ РАЦИОНАЛИЗАТОРСКОТО И НОВАТОРСКОТО ДВИЖЕНИЕ! ДА НЕ ОСТАВЯМЕ НИТО ЕДНА РАЦИОНАЛИЗАТОРСКА ИНИЦИАТИВА БЕЗ ВНИМАНИЕ И ПОДКРЕПА!

Кап. лейт. Стефан Бакърджиев от поделението на офицера Киров е рационализирал карбураторите на ЗИС-5 и ЗИС-105 с което се реализират икономии в горивото.

Другарят Копринков от поделението на офицера Георгиев изработил автоматичен телефон, който може да влезе във връзка с 30 телефона без да се пречи на други.

Другарят Димитър Ив. Колев от поделението на офицера Липов изнамерил нов начин за употреба на марлите при операции.

Другарят Желю Ст. Рашков от поделението на офицера Атанасов изработил трансформатор, работата с който става напълно безопасна.

РАЦИОНАЛИЗАТОРЪТ БАКЪРДЖИЕВ

Другарят Стефан Христов Бакърджиев е отскоро във Военно-морските сили.

„Неговото идване в нашето поделение, — разправят мичман Стойков и старшина II ст. Никола Николов — скоро се почувства от всички. Той подхваща работата с здрава ръка и показва на дело как трябва да се ръководи по уставите една автомобилна част. Въпреки своята поразителна компетентност по всички технически въпроси, офицерът Бакърджиев обича да се вслушва в мнението на своите подчинени и умело прилага колективния метод в работата. Той почти не стои в канцеларията. Постоянно е сред хората и им предава своя многогодишен опит. Офицерът Бакърджиев е особено строг по отношение опазване материалната част. На провеждания по профсъюзна линия ежеседмични събрания, той изтъква грешките и простъпките на другарите, допускайки разхищаване на материалната част и висква от тях да заплатят загубите нанесени на държавата.“

Вследствие тези мерки и службата от ден на ден в поделението протича по-добре. Офицерът Бакърджиев е член на Партията и има ис-

тинско комунистическо отношение към уставния ред и към въпроса по опазване на материалната част и икономии. Затова след апела на Партията и Правителството, за повече икономии и намаление разходите на горивото от нашите автомобили във войската, той започва упорито да работи в тая насока.

„Реших да видоизменя ди-фузъора, — разправя той, — неговия диаметър и конус, калиброване на самите жиглори, регулиране нивото на горивото. Това за всички карбуратори, а специално за ЗИС-150 и ЗИС-5 скъсяване х о д а на економизерите. Вследствие внедряването на тази рационализация в поделението се реализират доста икономии. Например шофьорът Атанас Банчев е икономисал за м. август 232 литра бензин. За същото време Антон Жеков е икономисал 170 литра, а Живко Василев 90 литра.“

Другарят Бакърджиев е винаги услужлив и внимателен към нас шофьорите — казва шофьорът Георги Стоянов Тодоров — Винаги когато го помолим за помощ или за съвет той веднага ни отдели време. Другарят Бакърджиев не жали своето време и сили за да помогне на

своите подчинени. Наистина началник, допълня другарят Тодоров, — скромни, тих, но повече работи от всички. След като той ми регулира карбуратора според определеното гориво, надявам се да реализирам от сега нататък икономии в бензина.“

„Когато се залови с някоя работа, — разказва шофьорът Тодор Игнатов Тодоров, — той не я оставя докато не я завърши. Работи упорито изкаква всички шофьори да се завърнат и чак след като се увери, че всичко е в ред тогава си отива в къщи спокоен със съзнанието за изпълнен дълг.“

Офицерът Бакърджиев е изработил спирални течности, амортизаторно масло и немармърващи течности. Те бяха изложени на автомобилната изложба в София и понастоящем се изследват за внедряване във войската.

Офицерът Бакърджиев е три пъти ударник, награждаван парично, с почетни значки, книги и грамоти.

Ползвайки съветския опит той продължава да работи с комунистическо упорство за по-бързото изграждане на социализма в нашата страна и за укрепване на нашия Военно-морски флот — страж на мира.

Изказване на съветски рационализатори

„Няма граници за техническия прогрес, ако всяка машина и всеки стан се разглеждат не като завършено произведение на техническата мисъл, а като обект за понататъшно усъвършенстване.“

Алексей Салин
съветски рационализатор

„Изобретенията се раждат в труда, в боя, в борбата с враговете. Истинският изобретател е преден борец и труженик.“

Владимир Орлов
съветски учен и писател

„Да не се успокоява от достигнатото — това е главно за оня, който иска да бъде новатор в производството. А постоянното търсене на нови резерви от време — е залог за успеха.“

Татяна Дячкова
съветска стахановка

ЧЕРТИТЕ НА КОМУНИЗМА

Очерк от Борис Полевой

Войникът измина дълъг и труден боен път. Той воюва повече от 4 години, освободи Букурещ, Буда-Пешта, Прага. След това заедно със своята част, той бе прехвърлен в Далечния изток. Той се сражава сред хълмовете на Манджурия и завърши войната в Порт-Артур. През тези дълги години на война, опитният храбър войник, който дори и нощем не се разделяше от своя автомат, не забравяше, че той е шлосер. Той тъгуваше за мирния труд, и когато в студената зимна нощ, измръзнал някъде сред заскрежените развалини на Буда-Пешта или пък изнемогващ от жегата и жаждата сред Химганските планини му ставаше тежко, той мислеше за далечния Ленинград, за светлия просторен шлосерски цех, за пресите, по които тъгуваха ръцете му. И от тези спомени му ставаше по-леко. Войникът знаеше, че колкото по-яръкостно се сражава с ония които, на рушиха спокойствието на

неговата родина, толкова по-скоро ще се завърне към своя мирен труд. И като превъзможаваше умората и несподобяваните на фронта, войникът бе неуморим в боевете. Мечтата за мир го вдъхновяваше за бойни подвизи.

И ето тази мечта се сбъдна. Възмъжал, със загубило лице, обрулен от много чуждестранни ветрове, в стар шинел, който е видял много, той стои в двора на своя роден завод, стои и очудено се оглежда наоколо.

В разни части на двора са натрупани нечисти стени развалини, стърчат останки от стени, обезобразени врати, виждат се слепите прозорци, забравени шперплати. Но този тежко наранен завод живее. Шумно диша могъщата гърд на компресора, металът звъни с десетки глагове. От родния шлосерски цех, който пострадала силно от канонадата, се носи познатото бодро биене на чуковете.

Войникът бавно влезе в цеха. Работата е под пълна

пара, но наоколо непознати лица, повече на жени и млади. Новите работници оглеждат с недоумение човека, който неловко се е спръл при входа. В миг сърцето на войника се свива от болка: изглежда, че тук, където той е израснал, го вземат за чужденец. Но ето, през цеха се спуска към него мустакат мършав старец, и като търка с парцал омаслените си ръце, вика:

— Карташов! Ваня! Жив, здрав!

И макар, че когато се отправяше за родния Ленинград войникът мечтаеше да си почине някой и друг месец, той веднага хвърли шинела и отиде при майстора да иска работа. Така, като воюва през цялата война, Иван Петрович Карташов, шлосерът от Ленинградския завод „Економизер“, обикновеният съветски човек, си извоюва радостта от завършеното към мирния труд. Именно с тази своя простота е интересна по-нататъшната съдба на опитния съвет-

ски войник, станал отново мирен труженик.

Не беше лесно да се възстанови завода, разрушен през време на обсадата, но още по-трудно беше да се възстановят цеховете, да преминат към нормална работа, да усвояват едновременно новия производствен процес, който е много по-усъвършенстван от производствения процес преди войната. Като наблюдаваше живота в завода Иван Карташов разбра, че докато той е воювал са станали съществени изменения в самите форми на социалистическото съревнование за изпълнение и изпълнение на следвоенната петилетка.

Като наблюдаваше живота в цеха Иван Карташов започна да се пита в какво собствено трябва да се състои неговия личен принос в общото дело на заводския колектив. Той изпита силите си върху дребни работи. Производството често се забавяше в завода, поради това, че цехът не успяваше да изработва етикети на заводската марка. В тази дребна на пръв поглед работа бяха заети квалифицирани шлосери, чувстваше се недостиг

на работна ръка. И ето през свободното си време Карташов изработи проекта и сам изготви прота, наподобяваща на пантограф, но със съвършено оригинална конструкция машинка, която позволява да се изработват етикети от некалфициран ученик; така изработването на етикети започна да се извършва 12 пъти по-бързо отколкото по-рано, когато се вършеше от квалифициран шлосер.

Гравирането на етикети бе механизировано. Първият успех не успокои Иван Карташов. Този успех го вдъхнови за още по-упорити търсения. Карташов реши, че всеки заводски изобретател е длъжен да насочи своя рационализаторски талант към удовлетворяването на насъщните нужди на завода.

След като избра благодарения път на изобретателство Иван Карташов намираше все по-сложни теми за своето техническо творчество. Той искаше неговия личен принос във великото дело на комунистическото строителство, в което е зает целият съветски народ, да бъде колкото може по-голям.

През годините на войната

Карташов тъгуваше за мирен, творчески труд; сега той отдава цялото си свободно време за откриването на нови изобретения. Малките рационализаторски предложения на този талантлив човек просто не могат да се изброят; неговият нов подвиг на родината бе работата, която, по своите размери и смелост на техническите решения, силно изненада не само целия заводски колектив, но и инженерите от съседните заводи.

Това беше смела реконструкция — нещо повече за човек, който няма специално техническо образование, това беше просто дръзка реконструкция на изостаналата и несъвършенна схема на електронното управление на извънредно сложната машина.

Ето, тази именно машина от която до известна степен зависеше работата на завода, шлосерът Иван Карташов избра за обект на своето техническо творчество. Директорът на завода предложи на изобретателя да се заеме с монтирането на машината. Шлосерът се съгласи, но постави важно условие.

Следва

ДА ОБИЧАМЕ РОДНОТО МОРЕ И ВОЕННО-МОРСКАТА СЛУЖБА КАТО СЪВЕТСКИТЕ МАТРОСИ

„Морето и корабите се всрастнаха в моята душа, както дърветата в земята“ — пише в своите произведения известният съветски писател Новиков Прибой.

В неговите произведения ясно е отразена голямата любов на съветските матроси към родното море, към корабите, в които е намирала отражение най-новата и напредничавата техника, превъзхождаща по своите качества техниката на която и да е капиталистическа страна.

Любовта и привързаността на съветските матроси към морето намират израз в героичните подвизи на героите на СССР, старши матрос Иван Каральович Голубец, геройски отдал своя живот в защита на града на руската слава и впоследствие град два пъти герой — Севастопол и старшина II степен Васили Степанович Кузнецов, който геройски защитава града на великия Ленин.

Историята не познава до сега толкова примери на героизъм и любов към морето, каквито показваха съветските матроси. Това показва, че Новиков Прибой е

прав, когато казва, че „морето и корабите са се всрастнали в душите на съветските матроси, така, както дърветата са се всрастнали в земята“. Тая любов и обич към морето е ясно изразена в новия художествен филм „В мирни дни“, където е показан живота на матросите в мирни дни изпълнени с опасности. В този филм са обрисувани чертите на съветския матрос, неговото безстрашие морално-политическа подготовка, другарство и преданост към Родината.

Тия примери на патриотично изпълнение дължа към социалистическата Родина, трябва да вдъхновяват матросите, старшините и офицерите от нашия Военно-морски флот в техната ежедневна бойна и политическа подготовка.

Да се учим да обичаме, изучаваме и защитаваме от посегателството на империалистичните спокойни води на родното ни море, така, както го защитаваха съветските матроси във време на Великата Отечествена война, така, както го защитаваат в мирните дни на комунистическото строителство.

лейт. Марков

Влюбен в морето и службата — решил да се посвети на тях

На снимката: Старшина I ст. Еленко Тр. Еленков в разговор с член от редакционната колегия на в. „Димитровска вахта“

Слънцето къпе със своите утринни лъчи кораба с командир старшина I степен Еленко Тр. Еленков.

Чистота и приветливост лъжат в самия кораб. Навсякъде е измито и почистено. Особено бие на очи чистотата в кубрика на кораба, където всичко е подредено с вкус.

Командирът на кораба старшина I степен Еленков, отличник по бойната и политическа подготовка е душата на кораба. Неговият кораб е един от първите по чистота и дисциплина.

Син на бедни родители (сега кооператори) от Брест, Никополско, Еленков от ранни години мечтаел да стане матрос. И мечтата му се сбъдва, той постъпва на служба във Военно-морските сили. Др. Еленков е към края на своята редовна служба. „Но

аз — казва той усмихвайки се, — реших да остана за винаги да служа във Военно-морския флот, защото свикнах с морската служба и силно обикнах родното море.

Аз съм крайно благодарен от службата и на Партията, под чиито непрестанни грижи възмъжах и израстнах политически. Оставяйки да служа, аз още много неща ще науча.

Навн моите другари от производството ме очакват, за да се включат час по-скоро в социалистическото строителство. Но изхождайки от съвременната напрегната международна обстановка, когато англо-американските империалисти подготвят нова световна война, тия които потопиха в кръв корейската земя, когато техните агенти на Балканите тиговци, цалдаровци и ялчънов-

ци системно вършат провокации на нашите граници, аз чувствавам, че моето място е в родния Военно-морски флот. Заедно с моя другар ст. II ст. Стоян Тодоров, който също така остава на сръхсрочна служба ще браним трудовете успехи на нашия нзрод. Учейки се непрестанно от опита на Съветския военно-морски флот, ние постоянно ще усъвършенствуваме нашата бойна и политическа подготовка.

Само така ще укрепим нашия Военно-морски флот и ще направим не тристълпни за враговете на нашата Родина — родните брегове.

Вярвам, че и други матроси ще последват моя пример — завърши той.

Вахтеният изсвири за сутренните занятия с матросите.

Желев

Остава в строя

Свърши службата... последни дни. Старшината на брега седи. Чуден изглед, вимпели шумят, кораби за поход се редят. Волен вятър, свежест,

широти... Изгревът по бронира блести. И такава, брате, синева просто протегни, гроби с ръка! Ех, остава ли се този флот, този наш суров,

но скъп живот! Гледа, гледа тази красота влюбеният в флота старшина, и заслушан в светлия прибой надълбоко се замисля той. После... до далечното село праща

в плик с гълъбов цвят писмо: Докато мира не задравим аз ще бъда майко, в кораба любим.

А е славен, огън, момък той, комунист, отличник и герой, страшно влюбен

в уставния ред, и макар че строг е, но навред помежду матросите мълват: — Старшината

нам е старши брат — Като брат се грижи той за тях, с тях споделя

труд, мечти и смях, сутрин, вечер

с поглед строг следи палубата чиста да блести. Пяга ли го нещо.

той с любов та помогне с опит е готов. За това в частта му е сега дисциплината на висота.

Вечер, щом матросите заспят, и звезди над лирса заблестят, старшината дълго в клубасам, устави прелиства с тежка длан За да може нашият народ да разгърне смел,

красив живот, за да има на земята мир, той остава в флота командир.

Лъчев

Морски десант

Вечер на отличниците

На 18 септември т. г. в поделението на офиц. Минков, бе проведена вечер на отличниците. Секретарят на ДСНМ старшина I ст. Руси Янков, разясни доклада на другаря Вълко Червенков по случай 7-та годишнина от 9 IX 1944 год.

След това отличниците по бойната и политическа подготовка стар. II ст. Спиридонов и Овчаров се изказаха как те работят и се подготвят за инспекторския пре-

глед. Направиха изказвания и дадоха обещания и други матроси. Старшина II степен Петър Георгиев каза, че с още по-голямо усърдие ще предава опита на по-младите си другари. Матросът Воденичаров също разказа как той се готви за инспекторския преглед и обеща да се представи отлично на него.

Вечерта посветена на отличниците завърши с хора и ръченици пред помещението на поделението.

Всенкор Стефанов

Матроска веселба в поделението на офицера Николов през неделната почивка

БОГАТСТВО

Разказ от Борис ЗУБАВИН

Старшина II ст. Коромислов, оръжен командир на катер от Н-ската флотилия, след демобилизацията си потегли за своето родно градче Башиловка. Той отсъства от дома си цели осем години — след войната беше послужил сръхсрочно.

Коромислов гледаше в прозореца, зад който преплзваха вече познати места: хълмове, полета, горички. Наближаваха към Башиловка. Спътниците си говореха за свои работи; възрастен мустакат човек в брезентово наметало, с издута износена чанта на колелетете, няколко пъти започваше да разказва за някакъв си Макаров.

„Макаров, Макаров, — мислеше Коромислов, — слушавайки се в разговора. — Кой е впрочем този тайнствен Макаров?“

— Макаров у нас планини премести, — каза човекът с наметалото и, оглеждайки слушателите, войнствено се размърда на скамейката.

„Какво значи — планини преместил? — помисли Коромислов. — Преместил планини, — значи, е направил необикновено много, удивително много...“ — Но изведнъж той загуби нишката на мислите си и забрави за Макаров и всичко, което се говореше във вагона; влякът, намалявайки скорост, влизаше в гарата.

Радостно вълнувайки се, с шастлива усмивка на уста, мислено повтаряйки весело и нетърпеливо: „Ето аз съм у дома, ето аз съм у

дома!“, Коромислов скочи от вагона След като оправи галанката си и провери с длан правилно ли стои на главата безкозирката, той широко и бързо закрачи по познатите от детинство улици.

Той мина покрай пазара, покрай изкуственото езеро, покрай градската библиотека и, когато сви зад ъгъла и видя родния дом със сини рамки на прозорците, разбърза се, сякаш се боеше да не закъснее.

После той още един път поправи галанката и безкозирката, сякаш му предстоеше да се срещне не с родните си, а с командира, и почука, нерешително, после по смело.

На прозорецето отрупано с цветя, се дръпна завеска, някаква девойка погледна през цветята, ахна и пляскайки с ръце се скри в стаята. Коромислов се досети, че това е сестричката му, — толкова пораснала. А тя сякаш на криле, вече летеше към него и, разтваряйки вратичката, шастливо засмяна повисна на шията му. Баща му и майка му бяха в за вода!

След като се изми на чешмата със студена вода и се преоблече, чувствувайки по тялото си необикновена лекота и сила Коромислов се разходи из стаята заслушан в непрекъснатото бърбене на сестричката. Тя поставяйки самовара му разказа, че работи във вечерна смяна, че майка им и баща им ще се върнат в пет часа,

че в града се строи нов киноа-тер в парка до езерото всяка вечер има оркестър и танци.

Коромислов взе от етажерката местния вестник и прочитайки първото попонало му пред очите заглавие, попита сестричката си: — Кой е този Макаров?

— Стругар, — отвърна тя, поглеждайки от кухнята. Скоростник. А защо?

— Да ето, където и да отидеш — навсякъде Макаров та Макаров.

— Ние с него звездно учехме в занаятчийското училище.

— Не съм слушал, — замислено каза Коромислов.

— В Макаров не е наш, той е от Вердинския завод.

— Какво представлява той?

— Нали ти казах скоростник. Сега всички стругари у нас работят по неговия метод.

— Значи стругар казвам? — Коромислов стоеше вънр стаята, широко разкравил крака като чели стоеше на палубата. — Ах дявол! Това е много интересно!

— И аз така мисля, — с усмивка гледайки към него, потвърди сестричката му.

... Башиловка е малко заводско градче. Такова събитие като пристигането на демобилизиран моряк син на стария леля Коромислов — бивш стахановец в завода — не можеше да остане незабелязано. До сутринта на другия ден то стана достояние на повече от половината башиловци.

Когато младият Коромислов влезе в завода, всички вече знаеха за него. Потупвайки го по плещице, разпитвайки го за флотския живот, всички приятели бяха на мнение, че дяволски славен вид има този моряк-артилерист. За-

мина почти момче, а сега погледнете го! Не са ли му поставили там вместо мишки стоманени въжета — сякаш целият е изкован от метал!

Коромислов добродушно се усмихваше на приятелите... После той дълго стоеше до струга, на който се изглаждаха звената на тракторна гъсеница. Тука, му бяха казали, беше широко възприет скоростния метод на Макаров.

Коромислов някога сам извършваше тази операция и се считаше не само добър стругар, но и стахановец, той изглеждаше на смяна по осем-девет звена. За това не веднъж бяха писали във вестника. Сега той изумено ахна: стахановците-скоростници изглаждаха по осемдесет — деветдесет парчета.

— Как става това? — попита той. — По макаровски?

— По макаровски, — му отвърнаха.

И Коромислов помисли въздъхвайки: „Трудничко, ой как трудничко ще ми бъде на първо време!“

Внезапно една мисъл блесна в главата му. И толкова беше улавятелна та, че той реши да действа веднага, без да отлага.

Наистина това ще бъде правилно, той ще отиде във Вердинския завод, ще се запознае с Макаров и не от втори ръце, а от него самият ще узнае секретна на скоростта.

От Башиловка до Вердино имаше 60 километра. Пътят минаваше през гора, Каминотъ, на който беше се качил Коромислов

Продължава на 4 стр.

ПО КОРАБИ И ЧАСТИ

На 9 септември 1951 година, бойният празник на Народната ни войска, между чинговете на офицера Филев се проведе интересен шахматен турнир за излъчване на най-добър шахматист. Играта между отделните групи беше много напрегната и жива.

Първенец от турнира излезе мл. сержант Велико Савов — победител в миналогодишен турнир, следван от офицера Филев.

Военкор Грамов

В чест на 9 септември — деня на свободата и бойния празник на Народната войска, бе уредена дружеска среща между активистите средношколници при сменната гимназия „Христо Ботев“ в гр. Б. и членовете на ДСНМ от поделението на офицера Кръстев. Хорът на поделението изпълни химна на Републиката и няколко бойни български и съветски песни. Учениците Саркисян вдъхновено рецитира стихотворението „Партията“.

При сърдечна другарска атмосфера бе открит тържествения обяд.

Беше изнесен доклад за „Бойния празник на Народната войска“ от офицера Величков. От името на бойците говори ефр. Матева.

След хората и веселбата бяха раздадени от командира на поделението награди на отличилите се бойци.

Покрилите нормите на републиканския физкултурен комплекс по лучиха значката ГТО.

Военкор Ставрев

На 11 септември т. г. бойците от поделението на офицера Кръстев гледаха колективно съветския филм „Партиен билет“, който същата вечер беше подложен на обсъждане. Доклад за филма изнесе ЗКПЧ на поделението офицерът Величков. Старателно той разясни пред бойците основните моменти от филма.

Може да се отбележи, че благодарение на сриозното отношение най-вече на офицерите Кръстев и Величков обсъждането на филма премина при добра организация и с подкрепан успех.

Военкор Ставрев

В Н-ското поделение е получено писмо от гражданката Руска Хр. Стефанова от гр. Сталин, в което изказва своята благодарност към офицера Янков, който през време на поройния дъжд и спасил от придошлата водна стихия цялото семейство. Също така е успял да запази цялата им пощичина. На другия ден той заедно със своята другарка са помогнали за почистването на падналата част от къщата.

Септемврийското въстание 1923 год. първото антифашистко въстание в света

(по случай 28 години от въстанието)

На 23 септември т. г. се навършват 28 години от славното септемврийско антифашистко народно въстание.

След установяването на кървавата фашистка диктатура през юни 1923 година, българският народ, ръководен от БКП, в съюз със селяните, отпочна подготовката на масово въоръжено въстание за събаряне на фашистката власт. Образоваха се военно-революционни комитети за ръководство на въстанието, поплаваха се с нови хора въстаническите дружини, страната бе обхваната от трескава революционна подготовка.

Поради наглата провокация, от страна на фашисткото правителство, въстанието бе преждевременно обявено на 23 септември. Работници и селяни, занаятчии, и интелигенти от села и градове с оръжие в ръка с разветви алени и оранжеви знамена се вдигнаха на въоръжено въстание. Най-масов характер въстанието взело във Врачанския окръг, като градовете Фердинанд и Берковица бяха овладени от въстаниците. Широки размери въстанието взе в Ломска околия, Новоагарско, Ихтиманско, Пазарджишко, Старозагорско, Казанлъшко, Разложко и др.

Въстанието бе ръководено от Георги Димитров и Васил Коларов. Въпреки героичната борба на трудещите се, въстанието завърши с поражение.

Палачите на кръволака Цанков, удавиха в кръв въстаналите народни маси. Повече от 30,000 народни си-

нове бяха избити, други хвърлени в затворите, трети емигрираха навън в чужбина. По главните причини за поражението на въстанието бяха следните:

1. Нашата Партия не осъзна до край деветоюнската си грешка, от което страдаха и местните ръководства. Това доведе до грешки и слабости на самото въстание.

2. Основната причина за поражението на въстанието се крие в липсата на здрав съюз между работниците и селяните.

3. Въстанието не избухна едновременно във всички краища на страната. Някои центрове късно въстанаха. Това даде възможност на врага да обкръжи отделни райони и да бие по отделно въстаниците.

4. Въстанието не обхвана големите работнически центрове — София, Пловдив, Бургас, Варна и други, там където е съсредоточен пролетариатът, което също разваляше ръцете на врага.

Макар, че септемврийското въстание от 1923 год. завърши с поражение, но то има огромно значение за по-нататъшната борба на нашия народ против фашизма. Нашата партия извлече ценни поуки от Септемврийското въстание, най-важно от тях — необходимостта от здрав съюз между работниците и селяните.

Без тези поуки от Септемврийското въстание през 1923 година, — казва Георги Димитров — не биха били възможни създаването на могъщия Отечествен фронт и историческата победа на 9 септември 1944 година.

Тържествено събрание на военнослужащи от сталинския гарнизон по случай месеца на българо-съветската дружба

На 20 септември вечерта в Д. Н. Ф. гр. Сталин се състоя тържествено общогарнизонно събрание на военнослужащите и техните семейства по случай откриването месеца на Българо-съветската дружба.

Доклад за значението на Българо-съветската дружба изнесе председателя на БСД-во в гр. Сталин др. Куцаров.

След доклада, в знак на гореща благодарност и признателност към Съветския съюз

и другаря Сталин, от името на събранието кап. III р. Русев поднесе букети от живи цветя на секретаря на съветското консулство др. Ермолов.

Събранието изпрати поздравителни телеграми до другаря Сталин и Вълко Червенков.

На край, тържественото събрание завърши с подходяща литературно-музикална програма, представена от хора при II-о средно девическо училище гр. Сталин.

Големият турски поет Назъм Хикмет ГОСТ НА НАШАТА СТРАНА.

Преди известно време големият турски поет Назъм Хикмет пристигна като гост на нашата страна.

Той е обиколил вече редица наши градове и села. С голяма радост трудещите се от нашата страна посрещат навсякъде големия поет комунист и световен борец за мир.

По шосета и гари излизат турци и българи, млади и стари със стотици плакати и букети от цветя, изразявайки своята гореща любов към прославения син на поробен Турция.

Турската реакционна буржоазия измъчваше повече от 12 години в средновековни зандани тоя възторжен певец на тъгите и копнежите на турския трудов

народ. Въпреки мъченията и лишенията, турската реакция никога не сломи борческата воля на Назъм Хикмет. Макар и зад стените на затвора, той неуморно със своите огнени стихове се бореше за освобождението на своя народ, който пъшка под ботуша на американския империализъм.

Назъм Хикмет е роден в гр. Истанбул през 1902 год. В Истанбул Назъм завършва първоначалното си и лицейско образование. Известно време следва и във Военно-морското училище. През 1921 година емигрира в СССР. В Съветския съюз Назъм Хикмет следва и завършва Московския университет. Като студент се издига и оформя като добре

образован марксист и е във възторг от строяща се социализъм. След това се прехвърля пак в своята Родина и работи активно за укрепването на Комунистическата партия основана през 1919 година. Той бива осъждан много пъти от турските реакционни власти и е излежава присъдите си в различни затвори. Заради антиимпериалистическите си поemi, в които описва мизерията на турския народ, той бива осъждан за последен път през 1938 година на 29 години строг тъмнен затвор. Турският реакционен съд, за да избегне възмущението на масите, заседава във военен кораб, далеч от сушата. Дълго време поетът бе окован във вериги на дъното на кораба. След това го преместват в затвора в Бурса.

Цели 13 години Назъм Хикмет прекара във влажните килии на реакционна Турция. Благодарение последователната борба на народите от целия свят, турската реакция биде принудена да освободи Назъм Хикмет.

Неговата поезия има дълбоко човешки характер. Тя е разнообразна. В поезията му има стихове с гнєвно политическо и боево съдържание, стихове със страстна лирика и дълбока мъдрост, стихове интимни памфлети.

Неговата вяра, че ще бъде свободен, днес е факт:

Пак ще се видим,
приятели мои,
заедно ще се смеем,
и заедно ще се борим!

В ОТГОВОР НА ЧИТАТЕЛИТЕ

В един от часовете за културно масова работа в поделението на офицера Койнов е зададен въпрос: „Какво е марксистко-ленинското учение за началото и края на материята и нейния произход“ — те молят редакцията да им отговори.

Ние изпълняваме молбата на читателите: Диалектическият материализъм изхожда от това, че материята е вечна и безкрайна, няма нито начало нито край, вечно се движи и изменя своите форми във времето и пространството.

Било е време когато едни светове едва се зареждали а други вече се изминали дълъг път на развитие. Едни небесни тела разсейвали своето вещество, за да дадат началото на други нови тела, но самата материя е нескъпваема и неумираеща. Тя е единна в своето многообразие и безкрайна в безграничната шир

на вселената. Да вземем следните примери:

Енергията на падащата вода привлича в движение турбината, която се превръща в електроенергия. Последната пък привлича в движение машините в заводите и др.

Напр. когато възгледите изгарят, веществото което съставя не изчезва, а само мени своята форма; горящите възглед се съединяват с кислорода на въздуха и се превръщат в газообразния продукт на горенето — въздух, който двукратно, така че никакво унищожаване на материята тук не става.

Тия примери онагледяват така наречения закон за запазване на материята, открит за първи път от руския учен Ломносов, а по-късно от френския химик Лавоазие, който потвърждава нескъпваемостта на материята.

Всички ония представи за няка-

кво начало на света, т. е. на материята, за някакъв първичен момент, когато цялата съществуваща природа била приведена в движение от „някоя сила“, или че света (материята) има граници, води до идеализъм, води до религията.

Отделни вещества или организми, учи естествознанието, всеки отделен атом, ядро, електрон или растение имат начало и могат да се разпаднат или да изчезват след време, но вселената като цяло и материята изобщо няма нито начало нито край.

Поради ограниченото място, редакцията е принудена на кратко да отговори. Затова добре е интересувалите ги да потърсят книгите: „Философски речник“ от Юдин и Розентал, „Движение, изменение и развитие“ — брошура от Т. Павлов и „Шо е материя“ от същия; където ще намерят подробно обяснение на тия въпроси.

ИЗ СТРАНИТЕ с народна демокрация

Нова химическа промишленост в Полша

Изгражда се нова промишленост на голямата химическа синтеза, която от ефтини низкокачествени каменни възглед, от соли ще започне да произвежда, като прилага модерните каталитични процеси, голям брой продукти и полупродукти. В периода на 6 годишния план производството на синтетични горива ще се увеличи 6 пъти. Полша ще произвежда по съветски метод синтетичен каучук, синтетични мазнани, разтвори, пластификатори, пластични маси, много полуфабрикати за бродийската промишленост и защитни средства за растенията, както и средства за текстилната промишленост.

Друг гигант на полската химия е химическият комбинат в Двори, около Освиенцим, който вече произвежда редица важни артикули, като производството на полукоск. Изгражда се също — по съветски проекти — най-модерна фабрика за карбид в Полша и в Европа, която ще бъде напълно механизизирана и автоматизирана.

Постиженията на строителите във Визув, в Освиенцим, в Кенджешин, в Гожув и в Мошчице, изграждащите се кадри от млади строители в областта на химическата промишленост — дават гаранция, за нова социалистическа, мирновременна химия.

Високи темпове на производство в Румъния

Резултатите от изпълнението на плана за първото полугодие на 1951 година са живо доказателство за високите темпове на развитие на румънската металургическа промишленост. Изпълнението на плана за първото полугодие е: 112.7% за желязната металургия, 115% за преработвателната металургия, 112.8% за „Совромметал“, 113.6% за „Совромтрактор“ и 115% за цветната металургия — създаде материалните предпоставки за изпълнението на плана за 1951 год. от металургическата промишленост за 11 месеца.

С братската помощ на Съветския съюз и великия Сталин, трудещите се в Румъния уверено вървят по пътя към социализма.

БОГАТСТВО

продължение от 3-та стр.

летеше по шосето, тежко поклашайки се при граваините, и топлият въздух, дхаш на влажна хвойна и на някакви сухи и тръпчиви прещетавици тревни, през целия път ги съпровождаше.

Скачайки от камiona, краейки по широкото асфалтирано шосе към завода, Коромислов почувствува смущение и сякаш подчинявайки се на това неочаквано обхванало го чувство се спря. Пътуването, така леко и непринудено замислено, сега му се вижда нещо много сложно. Как да намери Макаров, с какво ще му обясни своето пристигане?

Той нерешително застана до входа на завода.

Смяната беше завършила работата си и от завода излизаха много работници.

След кратко колебание Коромислов догони младежа, втръпал след другите, и попита:

— Как мога да намеря Макаров?

Кой Макаров? — го погледна с удивление момъкът. Жорко?

— Стругаря, — каза Коромислов.

А, Жорко, Егор Макаров. Вие новодошъл ли сте?

— Да рече, — смути се Коромислов и, за да не покаже своето смущение навън, видя.

— Вие не се сърдете, — примирително каза момъкът. Той не беше висок и гледаше Коромислов отдалу нагоре. — Казах така, защото Макаров отдавна го няма вече тук.

— Как го няма? — не разбира Коромислов.

— Но така, няма го. Той отдавна е във флота.

— А аз съм от Башиловка, — въздъхнайки каза Коромислов. — Току що се демобилизирах. Исках да се запозная с него.

— Но у вас в Башиловка вече скоростниците не можеш да ги пребориш. Макаров преди да замине, три седмици обикаля из заводите в областта и проведе стажановски школи. Той и у вас също е бил.

Връщайки се у дома, Коромислов непрекъснато мислеше за Макаров, за това, как той е ходил по заводите и навсякъде е раздавал на хората всичко, което е знаел и така, навярно, щастлив и спокоен, че е предал своето богатство в надеждни ръце, е замислял за флота. „Добре, — помисли Коромислов. — Ще заработим по макаровски“ — и си спомни за своята флотилия.

2

А в този ден, когато Коромислов пътуваше към Вердино, за да се запознае с Макаров, катерите от флотилията произвеждаха бойни стрелби.

Стреляха на ход по брегова цел. Сивият хълм на дзота, който предстоеше да бъде разрушен, се гърбеше над брега. Катерът стрелително се носеше към зададената дистанция и, когато достигна до нея, лейтенантът, командуваш катера, произнесе:

— Десен борт. Курсовъгъл...

По целта. С осколочно-фугасни. Мерник... Цел... Оръдието зареди!

И извднж при оръдието се раздаде команда:

— Точно! — извика лейтенантът.

— Точно! — извика лейтенантът.

— Точно! — извика лейтенантът.

— Точно! — извика лейтенантът.

— Точно! — извика лейтенантът.

— Точно! — извика лейтенантът.

— Точно! — извика лейтенантът.

— Точно! — извика лейтенантът.

— Точно! — извика лейтенантът.

— Точно! — извика лейтенантът.

— Точно! — извика лейтенантът.

— Точно! — извика лейтенантът.

— Точно! — извика лейтенантът.

— Точно! — извика лейтенантът.

— Точно! — извика лейтенантът.

— Точно! — извика лейтенантът.

— Точно! — извика лейтенантът.

— Точно! — извика лейтенантът.

каш: струва ти се всичко се извършва много бавно.

Най-после снарядът избухна.

Сивата изгоряла от горещото слънце земя изригна прахен стълб зад целта. Взеха коректура.

Сестричката, отваряйки вратата, се хвърли в обятията му

— Товс! — Залп!

Оръдието трепна и снарядът отлетя в знойната синевина на небето.

Командирът гледаше с бинокъл там където с едва забележим гръб дзотът се бе прилепил към брега. Стори му се, че след изстрела мина много време, а още не се виждаше избухването. От напрежението, с което лейтенантът се вглеждаше в брега, очаквайки избухването, го забляха очите. Винаги е така, когато ча-

И пак трепна оръдието. Пак с грохот го изпрати в горещото небе своя невидим в полета си шумящ снаряд. Сега последният избухна отсам целта.

Още един път взеха коректура. И изведнж, след истрела, от катера видяха взрива.

На лейтенанта му се стори, че снарядът вдигна земята около самия дзот. Той разбра: попадение. Ей сега снарядите като буря ще се стромолясат върху дзота и от него ще остане само спомен.

Обаче изстрели не последваха.

„Какво е станало при комендорите? Защо се баят и не стрелят? Защо?“ — едва лейтенантът помисли това, се раздаде развълнуваният глас на командира на оръдието.

— Не виждам целта!

„Не вижда целта? Как може да не вижда целта? ...“ Лейтенантът по плътно прилепи бинокъла към очите. В това време прахът вдигнат от последния взрив, бе отнесен в страни и лейтенантът също не видя целта.

— Шо за дявол! — изруга той. Там където беше дзотът, — сега беше гладко място. Лейтенантът заповяда на рулевия да обърне към брега.

А на мястото на дзота се показва човешка фигура. Това беше наблюдателят. Той махаше към приближаващия се катер с ръце, показвайки, че макета повече го няма.

Лейтенантът слезе на брега. Дзотът действително бе разбит на парчета. До лейтенанта се изправи висок мурга матрос с избелели вежда. Това беше командирът на оръдието.

— Другарю Ерошин, — му каза лейтенантът развълнуван от станалото, — вие подавихте дзота с третия снаряд. Обявявам ви благодарност Ерошин...

... След стрелбата катерът отиде в малкия рибарски градец и се швартова на пристана.

Лейтенантът слезе на кая, погледна към морето, към градските къщици напрасно опитващи се да се скрият от слънцето в сред зелените вишни и дюли и разреша на командата да се къпи.

Сам той сне китела и седна на сянка

Първ слезе на брега Ерошин. Зад него бързаше млад набит матрос. Двамата седнаха на земята и почнаха да се събуват, а младият непрекъснато приказваше

— Но — отлично! Отлично, честна дума... С три снаряда. Как така? — Той неотдавна бе преведен тук от друго съединение, и стрелбата на Ерошин го беше възхитила

— Почавайте, Макаров, вие също ще стрелате така, — каза Ерошин. — Това не е толкова трудно. — И той без да бърза обстойно започна да разказва на младия матрос, какво трябва да се прави за да се стреля така. Той разказва дълго, с множество технически подробности, с познание на работата.

— Тук при нас имаше един командир на име Коромислов, — каза Ерошин. — Той измисли това. Опитен момък беше. А сега, видиш ли, цялата флотилия — по коромисловски — два пъти по бързо и точно стреляме. Той преди да се демобилизира обиколи всички катери и обучи комендорите.

И Макаров стоейки редом с Ерошин, си спомни, как той някога също така ходеше по заводите и усмивайки се, помисли, че ето — всеки съветски човек непрекъснато се стреми напред и напред и дели с хората всичко, което има, всичко което е открил, намерил, за да може нашето Отечество да стане по силно и могъщо.